

ปัจจุบันการทารุณกรรมทางเพศในเด็กพบมากขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้นอย่างมาก ก่อให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาทางด้านจิตใจ การวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับมือของเด็กผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นเด็กผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศที่อาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์เอกชนในจังหวัดแห่งหนึ่งของภาคเหนือ โดยทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงจำนวน 6 ราย ทำการรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2545 ถึง เดือนพฤษภาคม 2546 เก็บข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า การให้เด็กอยู่ตามลำพังกับผู้กระทำ และการถูกละเลยจากผู้ปกครอง เป็นสถานการณ์ที่เอื้อให้เกิดการทารุณกรรมทางเพศ ประสบการณ์ความรู้สึกรจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ ได้แก่ ความรู้สึกกลัว ความรู้สึกโกรธและแค้นผู้ที่กระทำการทารุณกรรม ความรู้สึกเสียใจ ไม่ไว้วางใจ กลัวว่าจะถูกทารุณกรรมทางเพศซ้ำ โกรธและเกลียดผู้ที่กระทำการทารุณกรรม ผังใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น การรับมือของเด็กคือ พยายามต่อสู้ พยายามหนีออกจากสถานการณ์ ปกปิดเรื่องราวที่เกิดขึ้น หาทางระบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นด้วยการร้องไห้และการเล่น หาเหตุผลมาลบเลือนความรู้สึกที่เกิดขึ้น การร้องขอความช่วยเหลือ และการเปิดเผยเรื่องราวกับบุคคลที่คิดว่าจะสามารถแก้ไขเหตุการณ์ได้

ผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ ตลอดจนการรับมือของเด็กผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศภายใต้บริบทและประสบการณ์ตรงของผู้ที่ถูกกระทำ ผลการศึกษาสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการวางแผนการให้การพยาบาล และการบำบัดรักษาได้ตรงกับความต้องการของเด็กผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศมากขึ้น ข้อเสนอแนะคือ ครอบครัวควรดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด ไม่ควรปล่อยให้เด็กอยู่คนเดียว การรับมือของเด็กที่ใช้การเปิดเผยเรื่องราวและร้องขอความช่วยเหลือ ผู้ปกครองควรตรวจสอบเหตุการณ์อย่างละเอียดถี่ถ้วนและให้การสนับสนุนทางอารมณ์และช่วยเหลือเด็ก เพื่อลดผลกระทบด้านประสบการณ์ความรู้สึกรที่เกิดขึ้น รวมถึงเป็นการช่วยเหลือให้พ้นจากการถูกทารุณกรรมอย่างต่อเนื่อง

Child sexual abuse is increasing not only in its prevalence, but also in its severity. This impacts directly on children themselves especially psychologically. This qualitative research study was aimed to explore strategies for coping with sexual abuse among female children. Participants were children who had been sexually abused and stayed at The Home for Girls in one province in the North. Six participants were selected by purposive sampling. Data collection was done by in-depth interview with audio-tape recording from November 2001 to May 2002. Content analysis was applied to analyze data.

The results of this study showed that the children were alone with the abuser when the incident occurred. The feeling of the child after the onset were fear, anger and need for revenge, regret, mistrust, fear of a repeated situation, anger and hatred toward the abuser, and flashback about the situation. The children's coping techniques were fighting, trying to runaway from the abuser, keeping the situation secret, release by crying and playing, rationalizing, and asking for help including shouting for help and telling the story to someone whom they thought could provide help.

The results of this study provided an understanding of the child sexual abuse situation as well as the coping techniques that children tried to use based on their own perspectives and contexts. This results can provide an informational basis for nursing care plans and treatment in order to meet the actual needs of these children who have been sexually abused. Suggestions from this study were that families should watch of their child very closely and should not allow their child to be alone. When the child used asking for help including shouting for help and telling the story as her coping method, parents should investigate a situation thoroughly. In addition, the parents should provide mental support, and help for these children in order to decrease the impact of these horrible experiences and rescue them from continuous sexual abuse situations.